

(Pátá a poslední reportáž z Prázdnin v Telči)

Z významných událostí Prázdnin v Telči stojí za zmínku objevení se tanečníka Greena na koncertu Jarretu. Kdyby se na ploše před pódiem tančilo ve větším množství, což při explozích hlasu Hanky Skřivánkové je zákonité, a jak je zvykem například na Techno party, nikdo by si této rázovité figurky ani nevšiml, protože by zapadla. Ale takto je brýlatý muž v koženém plášti - něco mezi desperátem a gestapem - jedním z maskotů festivalu.

V sobotu 5. srpna pro změnu přelo jen se lilo. Teď už tradiční jeviště v podloubí, kde nelze překročit demarkační čaru dělící diváky a krám starší paní prodávající textil, obsadila kapela **Krátká přehra**

. Trojici v čele se zpěvačkou Klárkou Cimbálníkovou, baskytaristou Petrem Babcem a Honzou Rejhonem (kytara a zpěv) doplnila klávesami a zpěvem Hanka Kopřivová. Hanka hrála a zpívala nepřeslechnutelným hlasem své písně i skladby její (i mé) oblíbené J. Mitchelové. Krátká přehra zněla docela hezky jazzově, ale je otázkou, zda mi mezi tou spoustou kapel, které poslouchám, utkví v paměti. Každopádně měla kapela podporu svých fanoušků. Dočetl jsem se na jejich webu, že Krátká přehra hraje v pražském klubu Gong 21. září s Martinou Trchovou a její kapelou. Takže vy, kteří máte zájem, přijďte.

Druhou kapelu jsem již neslyšel, protože jsem stál v deště zmáčené frontě před zámek. Ale čas utíkal, protože s "Devítkáčkami" Olinou a Jájou je pořád o čem povídat. Představení zdramatizované knihy **Hrdý Budžes**, kterou napsala Irena Dousková, bylo předem vyprodáno. Myslím, že tuto hru zná většina lidí z televizního záznamu. Já jsem si před Prázdninami v Telči znovu přečetl knihu. Při čtení mě napadly dvě paralely. Prvou z nich je román Karla Poláčka Bylo nás pět a druhou film Karla Kachyni Ať žije republika podle scénáře Jana Procházky. Všechna tři díla líčí svět pohledem malého dítěte. Karel

Třetina Bratrů Ebenů - Marek Eben

foto: Tomáš Pohl ©

Poláček mistrovským způsobem v nich formě popisuje zážitky syna obchodníka s koloniálním zbožím. Nádherná kniha, čtená několika generacemi a velmi dobře zpracovaná jako televizní

seriál, je hřejivá a lidská. Jen v podtextu je schován osud těch malých židovských obchodníků, kteří nemají hrob, protože Osvětim úmrtní listy nevystavovala. Stejně tak patrně skončil i autor doprovázející jako rytíř do transportu svou mladší přítelkyni Doru Vaňákovou. Příběh Ať žije republika líčí konec druhé světové války očima malého moravského chlapce. Bohužel na dílo spisovatele Jana Procházky, jemuž ve 42 letech zastavila srdce normalizace, se pomalu ale jistě zapomíná. Hrdý Budžes líčí očima žákyňe třetí třídy období počátku normalizace, tedy počátek sedmdesátých let. Irena Dousková žila jako dítě v Příbrami a příbramské reálie jsou v knize viditelně obsaženy. Převedení knižního textu do dramatické podoby monologu jednoho herce se podařilo. Za nejzdařilejší pokládám obsazení hlavní role **Bárou Hrzánovou**. Báru Hrzánovou jsem v Telči vídával ve společnosti jejího manžela Radka Holuba, jejich synka Tonička a fenky Rózičky. Potkával jsem je na koncertech jejich velké kamarádky Zuzany Navarové. Bára Hrzánová má po tátovi malou postavu a není sošnou tváří zdobící ženské magazíny. Ten večer v Telči ale ukázala, jak obrovská je komediantka v tom nejlepším slova smyslu. Málokdy se stane, aby měl herec potlesk na otevřené scéně. Hrdý Budžes mě vrátil o pár desítek let zpátky. Řekli jsme si o přestávce se stejně starými kamarády, že jsme tu hnusnou a tupou dobu díky jejímu dlouhému trvání už ani nevnímali. Lidský organismus má, bohužel či bohudík, schopnost akomodace. Moje maminka mi vykládala, že v období stanného práva po atentátu na Heydricha přestala vnímat každodenní vyhlášky se seznamem osob zavražděných za "schvalování atentátu". Je dobře si připomínat zlé časy. O to víc si pak vážíme těch dobrých.

Večer byl zakončen v nabitém sklepě koncertem kapely **KOA**. Bylo to poprvé, kdy jsem navštívil, po smrti Zuzany Navarové, koncert této kapely. Až na několik málo písní připomínajících hraní se Zuzanou Navarovou zní zcela nový repertoár, protože jinak to není ani možné. Kapela i nadále sází na tvorbu Mária Biháriho, který se doprovází na akordeon. Mário krásně zpívá, citlivě hraje na akordeon, ale po delší sérii se mi jeho táhlé melodie zdají mírně monotónní. I nadále zní mistrovská kytara Omara Khaouaje. Camilo Caller, rodák z Podskalí, suverénně obsluhuje bicí a perkuse. Pro mě je největší osobností kapely František Raba, kontrabasista a basový kytarista a nyní už i sólový zpěvák. František Raba cítí jazz každým kouskem kůže a jeho basa v podstatě hraje sama. Jsem ale velmi rád, že jsem se na koncert KOA odhodlal jít a půjdu i na další, protože život jde dál. Koncert skončil v atmosféře "jak v prádelně" v jednu hodinu a zájemci o bar v čele s kompletními Jen tak tak toužili po osvěžení. Nela a Míša z Jen tak tak využily čas a zkoušely si v předsálí kroky salsy, kterou se naučily v Mexiku.

V neděli 6. srpna dopoledne jakoby na okamžik vysvitlo slunce. Protože ve zprávách se už znovu píše o nebezpečí povodní na jihu Čech, slunce se muselo schovat a kolem sedmnácté hodiny padaly proudy vody. Muzikanti už asi automaticky celý den koukají, kam se rozmístí pod podloubí. Je dobře, že většina kapel není příliš početná, protože taková Asonance by prakticky vytlačila publikum na déšť. Trojici s názvem **Markéta a Lazarové** taková převaha nehrozila, takže houslistka Monika Zátopková při svých brilantních sólech nemohla smyčcem nikoho ohrozit. Totéž platí o kontrabasu Markéty Habermannové. Kytarista, zpěvák a autor většiny

repertoáru Aleš Povolný problémy neměl. Markétu a Lazary jsem poznal před třemi roky v Telči a od té doby je potkávám pravidelně, ať je to třeba v soutěži Notování pod Vyšehradem nebo na Ozvěnách Zahrady. Kapela hraje příjemně znějící muziku a nikdy mě nezklamala. Zmoklému publiku se kapela líbila a vynutilo si přidavek.

Druhou kapelou byl **Freegrass**, jehož účast na Kocouří scéně jsem poznal zejména po objevení (nechci psát zjevení) Jardy Buksíka Buksy, hráče na dobro a vynikajícího bluesmana. Protože nablízku byla i Lenka Krausová, opálená z Chorvatska, jejíž Daniel nějak stále více roste, byl účinkující jasný i bez pohledu na program. Loňského roku hrál Freegrass, který je asi jedním z poslů intenzivního deště, pod střechou v Lidušce. Díky "Novotného variantě" mohla letos Liduška zůstat k dispozici dílnám i pivařům. Grass kapely byl hezky blue, ale s tichou omluvou jsem se musel přemístit do české fronty na českou muziku.

Medvědovi se totiž splnil jeden velký pořadatelský sen. Poprvé po čtyřiaadvaceti letech, co jsou Prázdniny na světě, stanuli na pódiu **Bratři Ebenové**. Ale než to bratři rozbalili, předešly je sestry. Sestry původem z Děčína, Karolína a Lucie, si říkají

Sestry Steinovy

. Jejich společná hvězda vyšla v roce 2001 pod názvem

Lilie polní

. Kritika se předháněla ve chvále, ale čas šel dál a jak to bývá, přišly i děti a Karolína jeden čas vystupovala bez Lucie v kapele Vílí kvil. Jenže čas pečení buchet a

Blovický Přelet M.S.

foto: Tomáš Pohl ©

přivádění dětí na svět minul a v roce 2004 vychází druhá deska ***Můj tanec*** a sestry jsou opět spolu. Názory na tuto dvojici se různí. Přiznám se, že i pro mě byla tato dvojka meteorem, ale nějak mi ta míra depresí, byť se vší pravděpodobností spíše trošku hraných, připadá stereotypní. Ale zcela jistě sestrám patří v dějinách folku čestné místo za styl kontrastující s jemnou nitkou romantiky předanou většinou písničkářek.

Jestli se ale někdo vymyká ze stylu "být in", je to Marek Eben. Psát na folkovém festivalu o herecké a moderátorské tváři Marka Ebena suverénně válčující upocenou vulgaritu všech těch

Léto jako malované?

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Pondělí, 21 Srpen 2006 04:00

"realitářů" a podobných zjevů na obrazovce, nemá smysl. Stejně zbytečné je zde rozvádět, jak je dobře, když jsou děti ze slušné rodiny, což platí u Marka, Davida a Kryštofa plnou měrou. Petr Eben je u mě především statečný a slušný člověk. Ten večer seděl po mé pravici Kryštof u kláves, po mé levici stál David u klarinetu a uprostřed seděl, zpíval a občas hrál na kytaru (i na klávesy) Marek. V zádech měli bráchové silnou podporu. U kytar to byli Pavel Skála a Jirka Veselý a u bicích a perkusí Jirka "Zelí" Zelenka, jinak též a hlavně Etc. Vladimíra Mišíka. Na kontrabas hrál Jaromír Honzák. Úvodem Marek Eben oznámil, že volba Sester Steinových nebyla náhodná, protože hebrejské eben je česky kámen. Pak nezbývá, jak řekl Marek, aby nakonec vystoupily Tři sestry. Zpěv Marka Ebena je herecký. Jak by také ne, když herectví vystudoval a dlouhá léta je spojen s Divadlem Ypsilon. Ten večer zněly písně od těch nejstarších až po ty nejnovější, dosud nevydané. Synonymem všech písní z dílny Marka Ebena je humor, nadhled, krásná čeština, krásná výslovnost a především obsah textu. Humor v písních je jemný, neubližující. Nejtypičtěji se tato vlastnost projevuje v písni parodující rádobu filozofujícího Honzu Nedvěda a jeho romantická pseudotrampská kliše. Na toto téma jsem už slyšel horší a krutější písně, ale z Marka Ebena vyzařuje, že má "nedvědovky" i jejich autora vlastně rád. Na koncertě těch bezvadných bráchů, kteří muziku tohoto typu dělají z pouhé radosti a jaksi bokem, jsem se cítil jako u bohatě prostřeného stolu, kde ale nehrozí přejedení. Každý si tam najde svou dobrotu a pomalu si ji může vychutnat pod laskavým pohledem a hlasem hostitele. Příklad byl alternativní. Diváci nejprve volili mezi levou a pravou stranou. Marek Eben sdělil, že levá byla volena jen jednou. Na koncerty bratří Ebenů tedy chodí buď jen určitý druh voličů, nebo se ti druzí stydí. Každopádně jsme se nedozvěděli, jak dobře by to dopadlo, kdyby Marek Eben nešel doprava a nepotkal psa.

Plný dojmů a dešťové vody jsem už neměl sílu jít na nocturno, byť ve sklepě hrál **Njorek**.

Pondělí 7.srpna se lišilo od předešlých dní tím, že nepršelo. Lilo totiž v jednom kuse od rána do noci. Na zadní straně jednoho z poutačů na představení na Kocouří scéně visí černobílá fotografie zámeckého nádvoří s nápisem Léto jako malované. Vzhledem k tomu, že jsem opakovaně na náměstí potkal mokrého Medvěda, má uvedená výtvarná podoba léta trochu jinou podobu. Lidé přemýšlejí, jak usušit stany, hospody jsou plné a ještě ke všemu došlo k havárii. Známý stan piva Ježek z Jihlavy se zřítil pod tíhou vody na střeše, kterou nikdo nesmetal dolů. Oběti na životech, ba ani na majetku nejsou zaznamenány. Zmínil jsem plné hospody, ale většina z nich zavírá v době, kdy končí koncerty. Uvedený přístup pod heslem "i personál má právo na noční klid" byl nedávno prolomen dokonce ve Velké Británii, jenže našeho bodrého venkova, dodnes praktikujícího dlouhé polední pauzy, se reformy netýkají. Ještě by proboha mohli majitelé něco vydělat v malém městě, kde po skončení festivalu je pusto a prázdno.

Dost adresné komunální kritiky. V padajících kapkách na prkna Kocouří scéně se tentokrát konal půvabný zpěv a hraní. Jako první vystoupila čtyřka děvčat jako květ, pod vedením a s kytarou Romany Tomáškové. Říkají si **Přelet M.S.** a jsou z Blovic. Přes zdravotní indispozice to holkám moc hezky ladí a zpívá, ať zpívají o babiččině kole nebo písně Nezmarů. Po nich jeviště neopustila Romana Tomášková a přidal se s klávesami a kytarou Pavel Toman a se zpěvem a kytarou Mirka Králová. Mirka je letošní Miss Trampská porta a byť zápasila s

angínou, určitě bych jí jako člen poroty dal také hlas. **Toman a lesní pana** existují od dětství a jsou čím dál lepší. Z Romany Tomáškové přímo sálá energie chuť zpívat a totéž se týká i Mirky. Pavel, jako jediný zástupce mužů v kapele, zachová tradičně kamennou tvář.

Na zámeckém nádvoří se konala jedna z derniér. Je vůbec možné opakované loučení, jsou-li možné opakované křty? **Vlasta Redl**, jak je oficiálně známo, rozpouští svou kapelu **Každý den jinak**. Proto

děšť neliják, bylo třeba se dostavit a využít jedné z posledních příležitostí. Mohu předem říci, že bylo dobré ji využít. Vlasta Redl zvolil nové trenýrky se stejnými nohavicemi a sdělil, že on by do takového počasí nešel ani na Pink Floyd. Pak ukázal, jak hraje elektrická kytara bez proudu, chodil mezi řadami a zpíval o opuštěných housličkách. Jen opakovaný refrén "čije, čije" byla opakován oproti často hrané podobě vícekrát, až zněl jako synonymum pro sloveso "prší" známé především z úst Josefa Kemra z filmu Na samotě u lesa. Pak už zněly jen a jen písně "pod proudem", od těch nejstarších až po ty nejnovější s etiketou kopretiny. Karel Macálka, jako nový člen revitalizované kapely Rangers, hostoval v koženém obleku. Uvedený "look" komentoval Vlasta Redl slovy: "

To ti dal Herr Oberst

" a podíval se do první řady, kde seděl jeho německý přítel Harald. Harald, jak jsem měl možnost jej poznat, boří český mýtus o německém nedostatku smyslu pro humor. Musíme přestat vidět svět černobíle a ne jen pod úhlem Ein Kessel Buntes. Vlasta Redl tentokrát zjemnil a obvyklá série vypalovaček, včetně nošení Šany s kytarou na krku, byla redukována. Jako vždy dostala Petra Šany Šanclová příležitost zahrát a zazpívat něco ze svých písní. Na rozdíl od loňského a předloňského koncertu neměnila kostýmy a neměla ani mužský převlek. Vše v rámci nebombastické a citlivé dramaturgie. Doufám, že informace o tom, že tahle úžasná muzikantka, zpěvačka a hráčka na strunné nástroje vydá konečně (!) na podzim desku, je pravdivá. A pak už jen přídavek

Na poslední stránce

, loučení bez velkých řečí a tma. Osobnost, jakou je Vlasta Redl, nemůže a nesmí zmizet ze světa. Už proto asi nazval svou kapelu Každý den jinak.

Tak, má milovaná Telči, kterou mám rád i v dešti, díky za krásné hudební zážitky letošního léta a díky za poznání a potkávání milých lidí.

Ostatně, za pár měsíců ve sklepě na Vánočních prázdninách.